

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

**nr. 211.099 van 8 februari 2011
in de zaak A. 197.015/XIV-32.347.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat A. PIROTTE,
 kantoor houdende te 1831 DIEGEM,
 Berkenlaan 6

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Guinese nationaliteit, op 6 juli 2010 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het arrest nr. 44.750 van 11 juni 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op de beschikking nr. 5880 van 16 juli 2010 waarbij het cassatieberoep toelaatbaar wordt verklaard;

Gelet op artikel 19 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 16 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 december 2010;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L.-L. MATTERN, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij op 10 juni 2010 aankomt op de luchthaven; dat de met de grenscontrole belaste overheden dezelfde dag een beslissing tot teruggedrijving nemen;

Overwegende dat de verzoekende partij tegen die beslissing op 11 juni 2010 een verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen indient; dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met een arrest van 11 juni 2010 wordt verworpen; dat dit het bestreden arrest is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending van artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950, (E.V.R.M.) en van “het algemeen rechtsbeginsel waarbij de rechter mag geen toepassing maken van een beslissing, met name een norm, waarbij een hogere bepaling wordt geschonden” aanvoert; dat de verzoekende partij aanvoert dat het verlies van vakantie in het bestreden arrest ten onrechte tot een financieel verlies wordt herleid, waarvoor een vordering tot schadeloosstelling kan worden ingediend, zodat het verlies in principe niet moeilijk herstelbaar is, dat jaarlijkse vakantie dient om uit te rusten en niet in geld compenseerbaar is, dat de eiser geen concrete gegevens hoeft aan te brengen, dat uit de definitie van het begrip “jaarlijkse vakantie” reeds voortvloeit dat het verlies ervan een ernstig nadeel inhoudt, hetgeen voldoende concreet is, en dat anders alle schade financieel vergoedbaar is en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel nooit mogelijk zou zijn, waardoor

de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een schijnprocedure zou worden die de toegang op een effectief rechtsmiddel, zoals in het E.V.R.M. gewaarborgd, uitsluit;

2.2. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts kan bevelen wanneer cumulatief aan drie voorwaarden is voldaan, met name dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen;

Overwegende dat met het bestreden arrest een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van een beslissing tot terugnrijving van 10 juni 2010 wordt verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond en omdat niet aan de voorwaarde van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan; dat de verzoekende partij zich thans in het middel enkel richt tegen de vaststelling van het ontbreken van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat zij de vaststelling dat ook de dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond, niet aanvecht; dat, zelfs indien de kritiek van de verzoekende partij betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gegrond zou zijn, het bestreden arrest voldoende wordt gedragen door de vaststelling dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond; dat het enige middel derhalve niet tot cassatie van het bestreden arrest kan leiden en niet-ontvankelijk is;

3. Overwegende dat er grond is om toepassing te maken van artikel 19 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State; dat het cassatieberoep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht februari tweeduizend en elf, door :

de HH. C. ADAMS, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
J. CASNEUF, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. CASNEUF.

C. ADAMS.